Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

13. marts 2025 *

»Appel – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – bekæmpelse af terrorisme – restriktive foranstaltninger truffet over for visse personer og enheder – indefrysning af midler – fælles holdning 2001/931/FUSP – artikel 1, stk. 3, 4 og 6 – forordning (EF) nr. 2580/2001 – artikel 2, stk. 3 – opretholdelse af en organisation på listen over personer, grupper og enheder, som er involveret i terrorhandlinger – anvendelighed på situationer med væbnet konflikt – terroristgruppe – arten af de udførte handlinger og de underliggende årsager til disse handlinger – tidsmæssig afstand – risikoen for involvering i terroraktiviteter består fortsat – proportionalitet – begrundelsespligt«

I sag C-44/23 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 27. januar 2023,

Kurdistan Workers' Party (PKK) ved advocaten T. Buruma og A.M. van Eik,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved M.-C. Cadilhac, B. Driessen og S. Van Overmeire, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved C. Giolito, J. Norris og L. Puccio, som befuldmægtigede,

Den Franske Republik, først ved J.-L. Carré, B. Fodda og W. Zemamta, som befuldmægtigede, derefter ved J.-L. Carré og B. Fodda, som befuldmægtigede, og endelig ved B. Fodda og B. Travard, som befuldmægtigede,

Kongeriget Nederlandene ved M.K. Bulterman, J.M. Hoogveld og J. Langer, som befuldmægtigede,

intervenienter i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af formanden for Første Afdeling, F. Biltgen (refererende dommer), som fungerende formand for Syvende Afdeling, formanden for Femte Afdeling, M.L. Arastey Sahún, og dommer J. Passer,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Kurdistan Workers' Party (PKK) har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 30. november 2022, PKK mod Rådet (T-316/14 RENV og T-148/19, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:727), og hvorved Retten frifandt Rådet for Den Europæiske Union i det søgsmål, som organisationen havde anlagt med påstand om annullation af:

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/513 af 26. marts 2015 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) nr. 790/2014 (EUT 2015, L 82, s. 1)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/1325 af 31. juli 2015 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2015/513 (EUT 2015, L 206, s. 12)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/2425 af 21. december 2015 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2015/1325 (EUT 2015, L 334, s. 1)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/1127 af 12. juli 2016 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2015/2425 (EUT 2016, L 188, s. 1)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/150 af 27. januar 2017 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2016/1127 (EUT 2017, L 23, s. 3)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/1420 af 4. august 2017 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2017/150 (EUT 2017, L 204, s. 3)

– Rådets afgørelse (FUSP) 2019/25 af 8. januar 2019 om ændring og ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2018/1084 (EUT 2019, L 6, s. 6)

– Rådets afgørelse (FUSP) 2019/1341 af 8. august 2019 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2019/25 (EUT 2019, L 209, s. 15),

for så vidt som disse gennemførelsesforordninger og afgørelser (herefter samlet »de omtvistede retsakter«) vedrører organisationen.

Retsforskrifter

De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001)

2 De Forenede Nationers Sikkerhedsråd vedtog den 28. september 2001 resolution 1373 (2001), hvori der fastlægges strategier til bekæmpelse af terrorisme med alle midler og navnlig bekæmpelse af finansieringen af terrorisme.

3 I præamblen til resolutionen bekræftes »the need to combat by all means, in accordance with the Charter of the United Nations, threats to international peace and security caused by terrorist acts«. Det er i præamblen videre tilkendegivet, at staterne bør »complement international cooperation by taking additional measures to prevent and suppress, in their territories through all lawful means, the financing and preparation of any acts of terrorism«.

4 Den nævnte resolutions punkt 1, litra c), bestemmer bl.a., at alle stater straks skal indefryse midler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer tilhørende personer, som begår eller forsøger at begå terrorhandlinger eller fremmer eller medvirker til begåelsen heraf, enheder, der ejes eller kontrolleres af disse personer, samt personer og enheder, der handler på vegne af eller efter instruks fra disse personer og enheder.

5 Resolutionen fastsætter ikke nogen liste med navne på personer, som disse restriktive foranstaltninger skal anvendes på.

EU-retten

Fælles holdning 2001/931/FUSP

6 For at gennemføre De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001) vedtog Rådet for Den Europæiske Union den 27. december 2001 fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT 2001, L 344, s. 93).

7 Den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 1, 3, 4 og 6, har følgende ordlyd:

»1. Denne fælles holdning finder i overensstemmelse med bestemmelserne i de følgende artikler anvendelse på personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger, og som er opført i bilaget.

[...]

3. I denne fælles holdning forstås ved »terrorhandling« en af følgende overlagte handlinger, som i kraft af sin karakter eller den sammenhæng, hvori den begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade, og som kan defineres som en forbrydelse i henhold til national lov, når den begås med det formål:

i) at intimidere en befolkning i alvorlig grad, eller

ii) uretmæssigt at tvinge offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling, eller

iii) at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale strukturer i alvorlig grad ved følgende handlinger:
   a) legemsindgreb, der kan have døden til følge
   b) alvorlige overgreb mod en persons fysiske integritet
   c) bortførelse eller gidseltagning
   d) massive ødelæggelser af et regeringsanlæg eller et offentligt anlæg, et transportsystem, en infrastruktur, herunder et edb-system, en fast platform på kontinentsoklen, et offentligt sted eller en privat ejendom, der kan bringe menneskeliv i fare eller forårsage betydelige økonomiske tab
   e) kapring af luftfartøjer, skibe eller andre kollektive transportmidler eller godstransportmidler
   f) fremstilling, besiddelse, erhvervelse, transport eller levering eller brug af skydevåben, sprængstoffer, kernevåben, biologiske og kemiske våben og for biologiske og kemiske våbens vedkommende forskning og udvikling
   g) spredning af farlige stoffer, brandstiftelse, fremkaldelse af eksplosioner eller oversvømmelser, der bringer menneskeliv i fare
   h) forstyrrelse eller afbrydelse af vand- eller elforsyning eller forsyningen med andre grundlæggende naturressourcer, der bringer menneskeliv i fare
   i) fremsættelse af trusler om at ville udvise en af de under litra a) til h) nævnte adfærdsformer
   j) ledelse af en terroristgruppe
   k) deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, herunder tilvejebringelse af informationer eller materielle midler eller gennem finansiering af dens aktiviteter, vel vidende, at denne deltagelse bidrager til gruppens kriminelle aktiviteter.

I dette stykke forstås ved »terroristgruppe« en struktureret sammenslutning bestående af mere end to personer, som har bestået i et vist tidsrum, og som handler i forening med det formål at begå terrorhandlinger. Udtrykket »struktureret sammenslutning« betegner en sammenslutning, der ikke er vilkårligt dannet med henblik på umiddelbart at begå en terrorhandling, og hvis medlemmers roller ikke nødvendigvis er formelt defineret, hvis sammensætning ikke nødvendigvis er fast, og hvis struktur ikke nødvendigvis er nærmere fastlagt.

4. Listen i bilaget udarbejdes på grundlag af præcise oplysninger eller forhold, der viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer, grupper og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling, baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger. Personer, grupper og enheder, der er identificeret af FN's Sikkerhedsråd som værende forbundet med terrorisme, og som det har beordret sanktioner imod, kan opføres på listen.

I dette stykke forstås ved »kompetent myndighed« en judiciel myndighed, eller hvor judicielle myndigheder ikke har kompetence på det område, som dette stykke dækker, en tilsvarende kompetent myndighed på dette område.

[...]

6. Navnene på personer og enheder, der er opført på listen i bilaget, underkastes med regelmæssige mellemrum og mindst en gang hvert halve år en fornyet gennemgang for at sikre, at det stadig er berettiget at bevare deres navne på listen.«

8 Artikel 2 i den nævnte fælles holdning er sålydende:

»Det Europæiske Fællesskab, der handler inden for rammerne af sine beføjelser i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, vil beordre indefrysning af pengemidler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer over for personer, grupper og enheder opført i bilaget.«

Forordning (EF) nr. 2580/2001

9 Idet Rådet fandt, at en forordning var nødvendig for at gennemføre de i fælles holdning 2001/931 beskrevne foranstaltninger på EU-plan, vedtog det forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT 2001, L 344, s. 70).

10 Forordningens artikel 2 fastsætter:

»1. Med forbehold af artikel 5 og 6

a) indefryses alle midler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer, der tilhører, ejes eller besiddes af fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3 omhandlede liste

b) må der hverken direkte eller indirekte stilles pengemidler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer til rådighed for eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3 omhandlede liste.

2. Det er forbudt at levere finansielle tjenesteydelser til eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3, omhandlede liste, jf. dog artikel 5 og 6.

3. Rådet udarbejder, reviderer og ændrer med enstemmighed den liste over personer, grupper og enheder, som denne forordning finder anvendelse på, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 4, 5 og 6, i fælles holdning 2001/931/FUSP. Listen omfatter:

i) fysiske personer, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

ii) juridiske personer, grupper eller enheder, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

iii) juridiske personer, grupper eller enheder, som ejes eller kontrolleres af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii); eller

iv) fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som handler på vegne af eller under ledelse af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii).«

Tvistens baggrund

11 Der er redegjort for tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 3-14. For så vidt angår behandlingen af nærværende appel skal følgende lægges til grund.

12 PKK, som er sagsøger i første instans og appellant, blev oprettet i 1978 og indledte en væbnet kamp mod den tyrkiske regering med henblik på at få anerkendt kurdernes ret til selvbestemmelse.

13 Appellantens navn var oprindeligt hverken opført på listen i bilaget til fælles holdning 2001/931 eller på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001.

14 Den 2. maj 2002 vedtog Rådet fælles holdning 2002/340/FUSP om ajourføring af fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT 2002, L 116, s. 75). Ved bilaget til fælles holdning 2002/340 blev listen over de personer, grupper og enheder, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, som er fastsat i fælles holdning 2001/931, ajourført, og bl.a. navnet på appellanten, der var blevet identificeret som værende »Det Kurdiske Arbejderparti (PKK)«, blev opført herpå. Nævnte 2. maj 2002 vedtog Rådet afgørelse 2002/334/EF om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF (EFT 2002, L 116, s. 33). Appellantens navn blev ved afgørelse 2002/334 opført på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, idet der er anvendt samme ordlyd som i bilaget til fælles holdning 2002/340.

15 Disse retsakter er efterfølgende med regelmæssige mellemrum blevet ajourført i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001. Appellantens navn er altid blevet opretholdt på listerne over grupper og enheder, som er

omfattet af de restriktive foranstaltninger (herefter »de omtvistede lister«), til trods for, at flere af de afgørelser og forordninger, hvortil disse lister er knyttet som bilag, er blevet anfægtet ved Retten eller annulleret af denne. Siden den 2. april 2004 er navnet på den enhed, der er opført på de omtvistede lister, »Det Kurdiske Arbejderparti (PKK) (også kendt som »KADEK« og som »KONGRA-GEL«)«.

16 Således blev de over for appellanten pålagte restriktive foranstaltninger efterfølgende opretholdt ved retsakter vedtaget mellem 2014 og 2020, nemlig bl.a.:

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 af 10. februar 2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) nr. 714/2013 (EUT 2014, L 40, s. 9) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 790/2014 af 22. juli 2014 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 (EUT 2014, L 217, s. 1) (herefter samlet »retsakterne af 2014«)

– gennemførelsesforordning 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 og 2017/1420 (herefter samlet »gennemførelsesforordningerne af 2015-2017«)

– Rådets afgørelse (FUSP) 2015/521 af 26. marts 2015 om ajourføring og ændring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2014/483/FUSP (EUT 2015, L 82, s. 107), Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1334 af 31. juli 2015 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2015/521 (EUT 2015, L 206, s. 61) samt Rådets afgørelse (FUSP) 2017/1426 af 4. august 2017 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2017/154 (EUT 2017, L 204, s. 95) (herefter samlet »FUSP-afgørelserne af 2015-2017«)

– afgørelse 2019/25 og 2019/1341

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/1337 af 8. august 2019 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2019/24 (EUT 2019, L 209, s. 1)

– Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/19 af 13. januar 2020 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2019/1337 (EUT 2020, L 8I, s. 1) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/1128 af 30. juli 2020 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2020/19 (EUT 2020, L 247, s. 1)

– Rådets afgørelse (FUSP) 2020/1132 af 30. juli 2020 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2020/20 (EUT 2020, L 247, s. 18).

17 I begrundelserne til retsakterne af 2014 beskrev Rådet PKK som værende en enhed, der var involveret i terrorhandlinger, og som siden 1984 havde begået adskillige handlinger af denne art. Rådet anførte, at PKK fortsat begik terrorvirksomhed, selv om enheden navnlig siden 2009 ensidigt havde erklæret våbenhvile en række gange. Rådet præciserede i denne henseende, at de af PKK begåede terrorhandlinger omfattede bombeattentater, raketangreb, brug af sprængstof, drab og bortførelse af tyrkiske statsborgere og udenlandske turister, gidseltagning, angreb mod de tyrkiske sikkerhedsstyrker og væbnede sammenstød med disse, angreb mod olieanlæg, mod offentlig transport og mod tyrkiske diplomatiske, kulturelle og kommercielle faciliteter i forskellige lande, afpresning af tyrkiske statsborgere bosat i udlandet samt andre kriminelle handlinger med det formål for øje at finansiere sine aktiviteter. For at illustrere dette opstillede Rådet en liste over 69 hændelser, der havde fundet sted mellem den 14. november 2003 og den 19. oktober 2011, og som blev kvalificeret som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.

18 Rådet tilføjede, at PKK havde været genstand for afgørelser fra kompetente nationale myndigheder som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, idet Rådet i denne henseende navnlig henviste til en kendelse af 29. marts 2001 truffet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands indenrigsminister (herefter »Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001«), hvormed det tilsigtedes at forbyde PKK i medfør af UK Terrorism Act 2000 (Det Forenede Kongeriges lov af 2000 om bekæmpelse af terrorisme), som suppleret ved kendelse af 14. juli 2006, og hvori det blev konstateret, at »KADEK« og »KONGRA-GEL« udgjorde andre betegnelser for PKK.

19 I begrundelserne til de retsakter, der blev vedtaget mellem 2015 og 2017, anførte Rådet, at opretholdelsen af opførelsen af appellantens navn på de omtvistede lister var støttet på bl.a. de afgørelser fra Det Forenede Kongeriges myndigheder, der var blevet vedtaget i 2001 og 2006, og som allerede tidligere var blevet taget i betragtning, som suppleret ved Det Forenede Kongeriges indenrigsministers afgørelse af 3. december 2014, hvorved forbuddet mod PKK blev opretholdt, ved dom af 2. november 2011 fra tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris, Frankrig), hvorved det kurdiske kulturcenter Ahmet Kaya blev dømt for deltagelse i en kriminel organisation med henblik på forberedelse af en terrorhandling og finansiering af terrorvirksomhed, og som blev stadfæstet efter appel ved dom af 23. april 2013 afsagt af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) og efter kassationsappel ved dom af 21. maj 2014 afsagt af Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig), samt ved en fornyet gennemgang, der blev gennemført af myndighederne i Amerikas Forenede Stater og afsluttet den 21. november 2013, og hvorved udpegelsen af PKK som en »udenlandsk terrororganisation« blev stadfæstet.

20 Begrundelserne til de retsakter, der blev vedtaget i 2019 og 2020, gengiver i det væsentlige de foregående begrundelser.

Søgsmålene for Retten

Sag T-316/14 RENV

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. maj 2014 anlagde PKK søgsmål med påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 125/2014, for så vidt som denne vedrørte ham.

22 Ved efterfølgende anmodninger om tilpasning nedlagde appellanten ligeledes påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 790/2014 og af de retsakter, der blev vedtaget mellem 2015 og 2017 (FUSP-afgørelserne af 2015-2017 og gennemførelsesforordningerne af 2015-2017), for så vidt som disse retsakter vedrørte ham.

23 Europa-Kommissionen fik tilladelse til at intervenere i sagen for Retten til støtte for Rådets påstande.

24 Ved dom af 15. november 2018, PKK mod Rådet (T-316/14, EU:T:2018:788), annullerede Retten på grund af manglende begrundelse samtlige de retsakter, der var omfattet af søgsmålet, for så vidt som de vedrørte PKK.

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. januar 2019 iværksatte Rådet appel med påstand om ophævelse af den nævnte dom. Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene fik tilladelse til at intervenere i sagen for Domstolen til støtte for Rådets påstande.

26 Ved dom af 22. april 2021, Rådet mod PKK (C-46/19 P, EU:C:2021:316), ophævede Domstolen Rettens dom af 15. november 2018, PKK mod Rådet (T-316/14, EU:T:2018:788), for så vidt som der herved var blevet givet medhold i annullationssøgsmålet, og hjemviste sagen til Retten.

27 Til støtte for sit søgsmål i sag T-316/14 RENV fremsatte PKK i det væsentlige syv anbringender. Disse anbringender vedrørte for det første en fejlbehæftet kvalificering af appellanten som en terroristgruppe som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, for det andet fraværet af en afgørelse truffet af en kompetent myndighed som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4, for det tredje en tilsidesættelse af artikel 4 og 51 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som retsakterne af 2014 og de retsakter, der blev vedtaget mellem 2015 og 2017, delvis var baseret på oplysninger, som var indhentet under tortur eller som følge af mishandling, for det fjerde manglen på en fornyet gennemgang, som er i overensstemmelse med kravene i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 6, for det femte en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og nærhedsprincippet, for det sjette en tilsidesættelse af begrundelsespligten og for det syvende en tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

Sag T-148/19

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. marts 2019 anlagde PKK søgsmål med påstand om annullation af afgørelse 2019/25, for så vidt som denne afgørelse vedrørte ham.

29 Ved efterfølgende anmodninger om tilpasning nedlagde appellanten ligeledes påstand om annullation af de øvrige retsakter, som var blevet vedtaget i 2019 (afgørelse 2019/1341 og gennemførelsesforordning 2019/1337), og af de retsakter, der var blevet vedtaget i 2020 (afgørelse 2020/1132 samt gennemførelsesforordning 2020/19 og 2020/1128), for så vidt som disse retsakter vedrørte ham.

30 Til støtte for sit søgsmål fremsatte appellanten seks anbringender. Disse anbringender vedrørte for det første den fejlbehæftede kvalificering af appellanten som en terroristgruppe som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, for det andet fraværet af en afgørelse truffet af en kompetent myndighed som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4, for det tredje manglen på en fornyet gennemgang, som er i overensstemmelse med kravene i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 6, for det fjerde en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og nærhedsprincippet, for det femte en tilsidesættelse af begrundelsespligten samt for det sjette en tilsidesættelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

31 Ved afgørelse af 8. februar 2022 forenede Retten sagerne T-316/14 RENV og T-148/19 med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del og med henblik på den afgørelse, hvorved sagens behandling skulle afsluttes.

Den appellerede dom

32 Retten afviste søgsmålene, for så vidt som der herved var nedlagt påstand om annullation af FUSP-afgørelserne af 2015-2017 (sag T-316/14 RENV) samt af afgørelse 2020/1132 og gennemførelsesforordning 2019/1337, 2020/19 og 2020/1128 (sag T-148/19), således at den kun undersøgte grundlaget for de nævnte søgsmål, for så vidt som de vedrørte retsakterne af 2014 og de omtvistede retsakter, dvs. gennemførelsesforordningerne af 2015-2017 samt afgørelse 2019/25 og 2019/1341 (herefter »afgørelserne af 2019«).

33 Henset til lighederne mellem seks af de anbringender, der var blevet fremsat i hver af de to sager T-316/14 RENV og T-148/19, behandlede Retten dem samlet, idet den udelukkende sondrede mellem de nævnte sager, når specifikke argumenter fremført til støtte for disse anbringender og visse forskelle mellem de anfægtede retsakter krævede det.

34 Fem af de nævnte anbringender er relevante for den foreliggende appel.

35 Hvad for det første angår behandlingen af anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 bemærkede Retten således i den appellerede doms præmis 43, at der skulle sondres mellem den oprindelige opførelse af en person eller enhed på listen om indefrysning af midler i overensstemmelse med denne bestemmelse og opretholdelsen på denne liste af navnet på en person eller enhed, der allerede er opført på listen, som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 6. Mens den oprindelige opførelse af en person eller enhed på listen forudsætter, at der foreligger en national afgørelse hidrørende fra en kompetent myndighed, er en sådan betingelse ikke fastsat med hensyn til opretholdelsen af denne persons eller enheds navn på listen, eftersom denne opretholdelse i det væsentlige udgør en forlængelse af den oprindelige opførelse og forudsætter, at risikoen for den pågældende persons eller enheds involvering i terroraktiviteter fortsat består.

36 Hvad angår appellantens klagepunkter, hvorved kvalificeringen af Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 som værende en afgørelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 blev anfægtet, analyserede Retten kvalificeringen som kompetent myndighed, de oplysninger, der var nødvendige for at godtgøre, at der var blevet truffet en afgørelse, og datoen for de hændelser, som var blevet lagt til grund i denne afgørelse, og konkluderede i den appellerede doms præmis 83, at disse klagepunkter var ugrundede.

37 Hvad for det andet angår undersøgelsen af klagepunkterne vedrørende en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931 fastslog Retten i den appellerede doms præmis 126, at det sædvaneretlige selvbestemmelsesprincip ikke indebærer, at et folk eller indbyggerne i et område med henblik på at udøve retten til selvbestemmelse kan gøre brug af midler, der henhører under denne bestemmelse. I den nævnte doms præmis 131 fastslog Retten, at der skal foretages en sondring mellem på den ene side de mål, som et folk eller indbyggerne i et område ønsker at nå, og på den anden side de handlinger, som de gør brug af for at nå disse mål, således at de »formål«, der er angivet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. i)-iii), ikke er sammenfaldende med disse mål, der kan beskrives som endelige eller underliggende. Retten præciserede i den nævnte doms præmis 132, at der ikke skal tages hensyn til det formål, der blev forfulgt med angrebene på den tyrkiske stats grundlæggende strukturer, og som angiveligt består i at ændre disse strukturer for at gøre dem mere demokratiske, og at formuleringen »uretmæssigt« endvidere skal forstås således, at den henviser til den ulovlige karakter af den udøvede tvang og ikke skal vurderes på baggrund af den angiveligt legitime karakter af det formål, der forfølges med den pågældende tvang. Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 133, at den nævnte fælles holdning og mere generelt hele det EU-retlige system med restriktive foranstaltninger ikke kan anses for at udgøre en hindring for, at befolkninger i undertrykkende stater kan udøve deres ret til selvbestemmelse, eftersom disse instrumenter ikke har til formål at fastlægge, hvem der i en konflikt mellem en stat og en gruppe har ret eller uret, men at bekæmpe terrorisme. Følgelig blev den argumentation, hvorefter der ved fortolkningen af de formål, som er omhandlet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, skal tages hensyn til, at den væbnede konflikt er legitim med henblik på det kurdiske folks selvbestemmelse, forkastet som ugrundet.

38 Hvad angår anfægtelsen af den terroristiske karakter af de formål, der forfølges med visse af de handlinger, som tilskrives PKK, i forbindelse med den angivelige tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, blev denne ligeledes forkastet af Retten, idet sidstnævnte bl.a. i den appellerede doms præmis 144 anførte, at forskellen mellem definitionen af terrorhandling i Det Forenede Kongeriges lovgivning og den definition, der er indeholdt i nævnte artikel 1, stk. 3, er uden betydning, for så vidt som de to begreber indeholder den samme totrinsdefinition af terrorhandlinger.

39 For det tredje bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 147 og 150 i forbindelse med behandlingen af anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931, at Rådet kan opretholde navnet på den pågældende person eller enhed på listen om indefrysning af midler, såfremt det når frem til den konklusion, at risikoen for, at vedkommende er involveret i de terroraktiviteter, der begrundede den oprindelige opførelse, fortsat foreligger, men at betingelserne vedrørende den tid, der er forløbet, og vedrørende ændringerne i omstændighederne udgør forhold, som udløser en forpligtelse til at ajourføre risikoen for involvering. I den foreliggende sag fastslog Retten i den appellerede doms præmis 167, at omstændighederne havde ændret sig på en måde, der begrundede en ajourført vurdering af situationen, og konkluderede i den nævnte doms præmis 175, at Rådet havde tilsidesat sin forpligtelse til ajourføring i henhold til denne fælles holdnings artikel 1, stk. 6, hvilket

foranledigede Retten til at annullere retsakterne af 2014, for så vidt som disse retsakter vedrørte PKK. Hvad derimod angår gennemførelsesforordningerne af 2015-2017 og de retsakter, der blev vedtaget i 2019, konkluderede Retten bl.a. i den nævnte doms præmis 186 og 202, at Rådet gyldigt havde ajourført sin vurdering af risikoen for involvering i terrorisme i forhold til datoen for disse retsakter, således at den fornyede gennemgang, der var blevet foretaget i henhold til den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 6, var blevet behørigt gennemført.

40 For det fjerde og som svar på anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet anførte Retten i den appellerede doms præmis 207-215, at restriktive foranstaltninger generelt dels forfølger et mål af almen interesse, dels ikke anses for at være uforholdsmæssige og uacceptable eller for at udgøre et indgreb i de grundlæggende rettigheders kerne. Hvad nærmere bestemt angår argumentet om, at de restriktive foranstaltninger, der er blevet vedtaget i den foreliggende sag, forhindrer en fredelig og demokratisk løsning af konflikten mellem kurderne og de tyrkiske myndigheder eller endog har skadelige virkninger for kurderne og enhver person, der ønsker at yde støtte til dem, fastslog Retten i den nævnte doms præmis 212 og 213, at de omtvistede retsakter klart angav bekæmpelse af terrorisme og af PKK som formål, således at den omstændighed, at der forelå en væbnet konflikt, og de handlinger, som appellanten havde bestridt var blevet begået mod tredjemand, ikke kunne anses for at være en følge af de nævnte retsakter og følgelig ikke gjorde det muligt at fastslå, at disse retsakter var uforholdsmæssige.

41 Hvad for det femte og sidste angår anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten henviste Retten i den appellerede doms præmis 216-219 til den retspraksis, hvorefter det med henblik på opfyldelsen af den i artikel 296 TEUF fastsatte begrundelsespligt påhviler Rådet at fremlægge en tilstrækkeligt præcis og konkret begrundelse, således at den pågældende sagsøger kan få kendskab til den begrundelse, som opretholdelsen af opførelsen af dennes navn på listerne om indefrysning af midler er støttet på, og således at Retten kan udøve sin prøvelsesret. I den appellerede doms præmis 221-238 tog Retten stilling til de forskellige klagepunkter, som appellanten havde fremsat i denne henseende, idet den i dommens præmis 234 navnlig fastslog, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra spørgsmålet om begrundelsens rigtighed, der henhører under spørgsmålet om den pågældende retsakts materielle lovlighed, således at de klagepunkter og argumenter, med hvilke det tilsigtes at bestride grundlaget for en retsakt, er uden betydning i forbindelse med et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse.

42 Ved den appellerede dom annullerede Retten følgelig i sag T-316/14 RENV retsakterne af 2014, for så vidt som de vedrørte PKK, og frifandt i øvrigt Rådet, mens den i sag T-148/19 frifandt Rådet i det hele.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

43 PKK har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten frifandt Rådet i de søgsmål, der er blevet anlagt med påstand om annullation af de omtvistede retsakter, for så vidt som disse vedrører appellanten.

– Der træffes endelig afgørelse om de spørgsmål, der er genstand for nærværende appelsag, og de omtvistede retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.

– Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og med sagerne i første instans med tillæg af renter.

44 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Subsidiært frifindes Rådet i de søgsmål, der er blevet anlagt med påstand om annullation af de anfægtede retsakter i sagerne T-316/14 RENV og T-148/19.

– PKK tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og med sagerne i første instans.

45 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

46 Den Franske Republik har nedlagt påstand for Domstolen om, at appellen forkastes.

47 Kongeriget Nederlandene har nedlagt påstand for Domstolen om at forkaste appellen og pålægge PKK at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

48 Appellanten har fremsat fem anbringender til støtte for appellen, hvoraf det første vedrører en retlig fejl for så vidt angår den af Retten anlagte fortolkning af artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, navnlig hvad angår fortolkningen af det i bestemmelsen indeholdte ord »formål« og anvendelsen heraf i den foreliggende sag, det andet vedrører en retlig fejl begået af Retten, for så vidt som denne fastslog, at Rådet kunne støtte sig på Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 i strid med betingelserne i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3 og 4, det tredje vedrører en fejl begået af Retten i forbindelse med vurderingen af den af Rådet foretagne fornyede gennemgang i henhold til den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 6, det fjerde vedrører en fejl begået af Retten ved fortolkningen af proportionalitetsprincippet, og det femte vedrører en fejl begået af Retten ved vurderingen af, om den begrundelse, som Rådet gav i begrundelserne til de omtvistede retsakter, var tilstrækkelig.

Det første anbringende

Parternes argumenter

49 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 126-146 anlagde en urigtig fortolkning af artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931 og ligeledes foretog en urigtig anvendelse af denne bestemmelse i det konkrete tilfælde, idet den fastslog, at de »formål«, der er nævnt i bestemmelsens nr. i)-iii), vedrører selve arten af de udførte handlinger.

50 Appellanten er af den opfattelse, at der i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931 foretages en sondring mellem de handlinger, hvis grovhed gør det muligt at kvalificere dem som terrorhandlinger, således som disse er opregnet i bestemmelsens litra a)-k), og de formål, med hvilke disse handlinger skal begås, således som disse er anført i bestemmelsens nr. i)-iii). Da disse betingelser er kumulative, tilkommer det Rådet at godtgøre dels, at en organisation har begået en eller flere af de handlinger, der er opregnet i nævnte litra a)-k), dels, at denne eller disse handlinger er blevet begået i terrorøjemed, for at kunne fastslå, at der foreligger en terrorhandling i denne fælles holdnings forstand. Ved i den appellerede doms præmis 131 at anføre, at de »formål«, der er angivet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. i)-iii), omhandler »selve karakteren af de udførte handlinger«, begik Retten imidlertid en retlig fejl ved fortolkningen af denne dobbelte betingelse, idet den de facto fjernede den selvstændige betingelse om et terrorrelateret formål.

51 Efter i den appellerede doms præmis 131 at have lagt til grund, at der skulle foretages en sondring mellem de mål, som et folk eller indbyggerne i et område ønsker at nå, og de handlinger, som der gøres brug af for at nå disse mål, fastslog Retten ganske vist med rette, at de »formål«, der er angivet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, ikke svarer til de mål, der kan beskrives som endelige eller underliggende. Det kan imidlertid ikke heraf udledes, at det endelige mål er »uden betydning« for fortolkningen af det umiddelbare formål med en handling. Det var derfor med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 132 fastslog, at det var ufornødent at tage hensyn hertil.

52 Desuden er appellanten, der har henvist til nævnte præmis 132, af den opfattelse, at det i artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. ii), i fælles holdning 2001/931 indeholdte udtryk »uretmæssigt« ikke udelukkende henviser til den ulovlige karakter af den udøvede tvang, idet udtrykket ellers ville være overflødigt, eftersom en handling for at være omfattet af nævnte artikel 1, stk. 3, skal være ulovlig. Det nævnte udtryk skal følgelig forstås således, at det har til formål at gøre det vanskeligere at kvalificere en handling som en terrorhandling.

53 Det var ligeledes med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 131 fastslog, at de »anvendte udtryk (intimidering, tvang, destabilisering eller ødelæggelse)« vedrører »selve arten af de udførte handlinger«, eftersom det ikke kan afgøres, om en handling destabiliserer eller ødelægger en stats grundlæggende strukturer, uden at der tages hensyn til de formål, som den pågældende organisation forfølger i forhold til disse grundlæggende strukturer. Hvis det forfulgte formål er at gøre de nævnte grundlæggende strukturer mere forenelige med de folkeretlige principper og menneskerettighederne, kan denne handling således ikke anses for at have til formål at destabilisere eller ødelægge dem. Eftersom Domstolen allerede har fastslået, at det sædvaneretlige selvbestemmelsesprincip er »en erga omnes-rettighed, der kan håndhæves, samt et af de grundlæggende folkeretlige principper« (dom af 21.12.2016, Rådet mod Front Polisario, C-104/16 P, EU:C:2016:973, præmis 88), er Rådet forpligtet til at tage hensyn hertil, når det beslutter at opføre en organisation på en sanktionsliste. Det var derfor ligeledes med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 133 fastslog, at anvendelsen af bestemmelserne i fælles holdning 2001/931 ikke er til hinder for det sædvaneretlige selvbestemmelsesprincip.

54 Appellanten er af den opfattelse, at såfremt Rettens ræsonnement skulle følges, ville handlinger begået af en person, der for at gøre det muligt for den pågældendes folk at realisere sin ret til selvbestemmelse ikke har andet valg end at anvende væbnet magt, falde ind under definitionen af en terrorhandling. Dette ville være ensbetydende med at afvise idéen om en humanitær folkeret som helhed, i henhold til hvilken adskillige militære handlinger begået i en konflikt af denne art er

legitime. Retten burde i stedet for at henvise til Rådets vide skønsbeføjelse – således som den gjorde i den appellerede doms præmis 133 – have taget hensyn til selvbestemmelsesprincippet i forbindelse med fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.

55 Endelig har appellanten under henvisning til de argumenter, der blev fremført i første instans, kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 126 at have afvist at tage stilling til anvendelsen af selvbestemmelsesprincippet i den konkrete sag og til spørgsmålet om lovligheden af anvendelsen af væbnet magt med henblik på at opnå selvbestemmelse.

56 Rådet har, støttet af Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen, nedlagt påstand om, at det første anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

57 Det første anbringende vedrører den fortolkning af artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, som Retten anlagde i den appellerede doms præmis 126-146, og hvorefter de i denne bestemmelse nævnte »formål« vedrører »selve arten af de udførte handlinger« og ikke kan tage hensyn til, om der eventuelt foreligger en væbnet konflikt, med hvilken det tilsigtes at sikre et folks selvbestemmelse.

58 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 2.12.2021, Kommissionen og GMB Glasmanufaktur Brandenburg mod Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-884/19 P og C-888/19 P, EU:C:2021:973, præmis 70).

59 Hvad angår ordlyden af artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931 skal det bemærkes, at definitionen af en handling som værende en »terrorhandling« hviler på to kumulative betingelser, nemlig for det første, at denne handling henhører under de handlinger, der er opregnet i bestemmelsens litra a)-k), og for det andet, at det formål, med hvilket handlingen begås, er omfattet af et af de formål, som er nævnt i bestemmelsens nr. i)-iii).

60 Det var således med rette, at Retten, således som appellanten i øvrigt har medgivet, i den appellerede doms præmis 144 fastslog, at den nævnte fælles holdning definerer terrorhandlinger både gennem de formål, der forfølges, og de midler, som anvendes til disse formål.

61 I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, gør ordlyden af den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, det derimod på ingen måde muligt at lægge til grund, at et politisk formål, der forfølges med den pågældende handling, eller arten af ophavsmandens krav kan have nogen som helst relevans med henblik på definitionen af begrebet »terrorhandling«.

62 Denne fortolkning af artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931 bekræftes af den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, og af de formål, som Rådet forfulgte i forbindelse med vedtagelsen af denne fælles holdning.

63 Således som det fremgår af femte til syvende betragtning til fælles holdning 2001/931 og af tredje, femte og sjette betragtning til forordning nr. 2580/2001, vedtog Rådet nemlig denne fælles holdning og dernæst, i overensstemmelse hermed, den nævnte forordning med henblik bl.a. på at foretage en gennemførelse på EU-plan af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001), der bekræftede »the need to combat by all means, in accordance with the Charter of the

United Nations, threats to international peace and security caused by terrorist acts«, og opfordrede medlemsstaterne til at »complement international cooperation by taking additional measures to prevent and suppress, in their territories through all lawful means, the financing and preparation of any acts of terrorism«.

64 I denne henseende skal det også bemærkes, at fælles holdning 2001/931 i det væsentlige forfølger det forebyggende mål om bekæmpelse af international terrorisme ved at afskære denne terrorisme fra sine finansielle ressourcer gennem indefrysning af midler og økonomiske ressourcer, som tilhører personer eller enheder, der mistænkes for at være impliceret i aktiviteter, som har tilknytning hertil (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 67).

65 De overlagte handlinger, der er opregnet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, litra a)-k), i fælles holdning 2001/931, anses således for at være terrorhandlinger, hvis de begås med det formål at intimidere en befolkning i alvorlig grad, uretmæssigt at tvinge offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale strukturer i alvorlig grad, idet det herved ikke er nødvendigt at tage hensyn til det formål – hvad enten det er et politisk formål eller et andet formål – som gerningsmanden bag den pågældende terrorhandling forfølger.

66 I denne henseende skal det bemærkes, at formålet med fælles holdning 2001/931 og forordning nr. 2580/2001 ikke er at sanktionere terrorhandlinger, men at bekæmpe terrorisme ved at forhindre finansieringen af terrorhandlinger (dom af 14.3.2017, A m.fl., C-158/14, EU:C:2017:202, præmis 96).

67 Derimod kan ingen af de omhandlede betragtninger eller formål forstås således, at de handlinger, med hvilke der forfølges et angiveligt legitimt formål, skal udelukkes fra anvendelsesområdet for fælles holdning 2001/931, således at appellantens argumentation, hvorefter der med henblik på afgørelsen af, om en handling er blevet begået med et terrorrelateret formål for øje, skal tages hensyn til, om der eventuelt foreligger et formål om selvbestemmelse, skal forkastes.

68 I den appellerede doms præmis 122 og 124 tog Retten stilling til dette argument, idet den henviste til den omstændighed – hvilket appellanten i øvrigt ikke har bestridt – at forekomst af væbnede konflikter som defineret i humanitær folkeret ikke udelukker, at de EU-retlige bestemmelser om forebyggelse af terrorisme, såsom fælles holdning 2001/931, kan anvendes på eventuelle terrorhandlinger, der er begået i en sådan sammenhæng (jf. i denne retning dom af 14.3.2017, A m.fl., C-158/14, EU:C:2017:202, præmis 97 og 98), og idet den præciserede, at der i den nævnte fælles holdning ikke foretages nogen sondring for så vidt angår dens anvendelsesområde i forhold til, om den pågældende handling er begået inden for rammerne af en væbnet konflikt i den humanitære folkerets forstand eller ej.

69 Selv om Retten i den appellerede doms præmis 125 anførte, at det sædvaneretlige selvbestemmelsesprincip, der bl.a. er nævnt i artikel 1 i De Forenedes Nationers pagt, er et folkeretligt princip, som gælder for alle ikke-selvstyrende områder og for alle folk, der endnu ikke er uafhængige (dom af 21.12.2016, Rådet mod Front Polisario, C-104/16 P, EU:C:2016:973, præmis 88), indebærer dette princip imidlertid ikke, at et folk eller indbyggerne i et område med henblik på at udøve retten til selvbestemmelse kan gøre brug af midler, der henhører under artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931.

70 Domstolen har nemlig allerede fastslået, at den humanitære folkeret og fælles holdning 2001/931 forfølger forskellige formål og indfører forskellige mekanismer, således at anvendelsen af denne fælles holdning ikke afhænger af de kvalificeringer, der følger af den humanitære folkeret. Domstolen udledte heraf, at den nævnte fælles holdning og forordning nr. 2580/2001 skal fortolkes således, at aktiviteter, som væbnede styrker udfører under væbnede konflikter som defineret i humanitær folkeret, kan udgøre »terrorhandlinger« i disse EU-retsakters forstand (jf. i denne retning dom af 14.3.2017, A m.fl., C-158/14, EU:C:2017:202, præmis 89, 91 og 97).

71 Det er i denne sammenhæng, at Retten i den appellerede doms præmis 131 fastslog, at der skal foretages en sondring mellem på den ene side de mål, som et folk eller indbyggerne i et område ønsker at nå, og på den anden side de handlinger, som de udfører for at nå disse mål, således at de »formål«, der er angivet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. i)-iii), i fælles holdning 2001/931, ikke svarer til sådanne mål, der kan kvalificeres som endelige eller underliggende.

72 Selv om appellanten har medgivet, at Retten korrekt fastslog, at der er en forskel mellem det endelige eller underliggende mål, som ligger til grund for enhedens deltagelse i en væbnet konflikt, og det formål, hvormed de specifikke handlinger udføres inden for rammerne af denne konflikt, har organisationen ikke fremført noget gyldigt retligt argument, der gør det muligt at konkludere, at det endelige eller underliggende mål er relevant for vurderingen af formålet med disse specifikke handlinger.

73 Det følger heraf, at handlinger, der begås med et af de tre formål, som er omhandlet i nr. i)-iii) i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, kan kvalificeres som terrorhandlinger, selv om deres endelige eller underliggende mål f.eks. består i at gøre de grundlæggende strukturer i en stat mere demokratiske. Det var således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 132 fastslog, at hvis handlingerne er begået med et af disse tre formål, er det ufornødent at undersøge, hvilke mål den pågældende organisation forfølger, idet den ene af de to kumulative betingelser, der skal være opfyldt, for at en handling kan kvalificeres som en terrorhandling, ellers ville blive fjernet. De nævnte formål, der består i at karakterisere de handlinger, som er opregnet i litra a)-k) i nævnte artikel 1, stk. 3, første afsnit, og som derfor er af rent funktionel karakter, har ingen forbindelse med et politisk mål eller krav, som ophavsmændene til en handling måtte have fastsat, således at det endelige eller underliggende mål med handlingen er uden betydning for kvalificeringen af denne handling som værende en »terrorhandling«.

74 På baggrund af det ovenstående skal appellantens argument, der er rettet mod den appellerede doms præmis 126, ligeledes forkastes, ikke blot fordi dette argument begrænser sig til i generelle vendinger at anfægte Rettens udtalelse i den nævnte præmis, men ligeledes fordi det er baseret på en fejlagtig læsning af denne præmis. I den nævnte præmis fastslog Retten nemlig, at det ikke var nødvendigt at tage stilling til, hvorvidt princippet om selvbestemmelse skulle anvendes i den konkrete sag med henblik på at besvare argumentationen vedrørende fortolkningen af de formål, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, og i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, nægtede Retten ikke at udtale sig om dette princips anvendelighed.

75 En tiltrædelse af appellantens ræsonnement, hvorefter organisationer eller enheder har ret til at begå en af de handlinger, som er opregnet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, litra a)-k), i fælles holdning 2001/931, forudsat at disse handlinger udføres med et generelt mål om selvbestemmelse, ville i øvrigt føre til et resultat, der er i strid med denne bestemmelses ordlyd og

den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, samt med formålene med den lovgivning, som den er en del af, og ville være i strid med den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 68-70.

76 Endelig begik Retten af disse grunde heller ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 132 fastslog, at formuleringen »uretmæssigt« – der er indeholdt i artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. ii), i fælles holdning 2001/931 – ikke skal vurderes på baggrund af den angiveligt legitime karakter af det formål, der forfølges med den pågældende tvang.

77 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

78 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at det var med urette, at Retten fastslog, at Rådet kunne støtte sig på Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 som en »afgørelse« som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, eftersom de forhold, der er anført i begrundelsen til denne afgørelse, var tidsmæssigt forældede og derfor ikke kunne begrunde, at det blev lagt til grund, at appellanten havde begået terrorhandlinger, der gjorde det muligt at kvalificere organisationen som en »terroristgruppe«.

79 Appellanten er af den opfattelse, at Retten begik en fejl ved i den appellerede doms præmis 142 at henvise til de forhold, hvorpå Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 var støttet, nemlig bortførelsen af vestlige turister i begyndelsen af 1990'erne, angrebet mod et raffinaderi i perioden 1993/1994, en række attentater mod turistfaciliteter i de samme år og trusler om angreb mod turistfaciliteter mellem 1995 og 1999, idet Retten analyserede disse begivenheder og konkluderede, at Rådet kunne anse dem for terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931. Eftersom Retten i den nævnte doms præmis 77-83 kun tog hensyn til de begivenheder, der fandt sted mellem 1995 og 1999, skal det nemlig heraf udledes, at de øvrige, ældre begivenheder ikke er relevante. Følgelig kunne de sidstnævnte begivenheder ikke underbygge den konklusion, hvorefter appellanten skulle anses for at være en terroristgruppe som omhandlet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, andet afsnit, hvilket gælder så meget desto mere, som Retten i den nævnte doms præmis 72 fastslog, at PKK »syntes at have bragt [sin] [terror]kampagne til ophør«.

80 Under alle omstændigheder var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 80-83 fastslog, at truslerne om angreb mod turistfaciliteter mellem 1995 og 1999 kunne tages i betragtning, henset til deres tidsmæssige afstand. Selv hvis det antages, at Rådet ikke skal kontrollere, om de faktiske omstændigheder, der er blevet konstateret i de nationale afgørelser om domfældelse, rent faktisk har fundet sted, påhviler det Rådet at kontrollere, om den kompetente nationale myndighed har konstateret, at de vitterlig har fundet sted, idet myndigheden skal begrunde sin konstatering på en klar og sammenhængende måde i begrundelsen.

81 Følgelig begik Retten en retlig fejl, idet den i den appellerede doms præmis 98 fastslog, at anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, for så vidt som de omtvistede retsakter blev vedtaget på grundlag af Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, skulle forkastes, og i den nævnte doms præmis 146, at anbringendet om en tilsidesættelse af denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3, skulle forkastes.

82 Desuden kunne hverken Rådet eller Retten lægge til grund, at de hævdede trusler opfyldte de kriterier, som er fastsat i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931. De hævdede trusler kunne nemlig ikke anses for terrorhandlinger i denne bestemmelses forstand, eftersom den række attentater, der havde ført til dødsfald, var blevet opgivet.

83 Ifølge appellanten skal der også tages hensyn til de forskelle, som eksisterer mellem den definition af terrorhandlinger, der er fastsat i Det Forenede Kongeriges lovgivning, og den, som fremgår af fælles holdning 2001/931. Retten begik således en fejl ved i den appellerede doms præmis 144 at fastslå, at den omstændighed, at kriteriet om alvorsgrad er knyttet til »midlerne« i Det Forenede Kongeriges lovgivning og til »formålene« i denne fælles holdning, er uden betydning, eftersom forskellen er væsentlig, navnlig for så vidt angår trusler.

84 Rådet har, støttet af Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen, bestridt appellantens argumenter.

Domstolens bemærkninger

85 Det andet anbringende vedrører den fejl, som Retten angiveligt begik i den appellerede doms præmis 77-83, 98 og 136-146, for så vidt som den tog hensyn til Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 med henblik på at godtgøre dels, at Rådet havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, dels, at de begåede handlinger var terrorhandlinger som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3.

86 Med henblik på at træffe afgørelse om, hvorvidt dette anbringende kan tages til følge, skal der indledningsvis sondres mellem på den ene side spørgsmålet om, hvorvidt Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 kan anses for en afgørelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, navnlig henset til den dato, hvor de hændelser, hvorpå afgørelsen er støttet, fandt sted, og på den anden side spørgsmålet om, hvorvidt disse hændelser, navnlig henset til deres art, kan kvalificeres som terrorhandlinger som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3.

87 Hvad for det første angår artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 fastsætter denne bestemmelses første afsnit, at listen om indefrysning af midler »udarbejdes på grundlag af præcise oplysninger eller forhold, der viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer, grupper og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling, baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger«.

88 Hvad angår Rådets forpligtelser i forbindelse med opførelsen af en person eller enhed på listen følger det af henvisningen til en national afgørelse samt af ordene »præcise oplysninger« og »seriøse og troværdige beviser eller indicier«, som er indeholdt i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, at denne bestemmelse har til formål at beskytte de berørte personer ved at sikre, at deres opførelse på en liste om indefrysning af midler alene sker på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, og at den nævnte fælles holdning sigter mod at opfylde dette formål ved at opstille et krav om en afgørelse truffet af en national myndighed (jf. i denne retning dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 68).

89 I fraværet af redskaber for EU til selv at udføre efterforskning vedrørende en persons involvering i terrorhandlinger har opstillingen af et sådant krav nemlig til formål at påvise tilstedeværelsen af seriøse og troværdige beviser eller indicier for den pågældende persons involvering i terroraktiviteter, der af de nationale myndigheder anses for at være pålidelige, og som har ført disse myndigheder til i det mindste at træffe efterforskningsmæssige foranstaltninger, uden at kræve at den nationale afgørelse skal være truffet i en særlig retlig form, eller at den skal være offentliggjort eller meddelt (dom af 15.11.2012, Al-Aqsa mod Rådet og Nederlandene mod Al-Aqsa, C-539/10 P og C-550/10 P, EU:C:2012:711, præmis 69).

90 I den foreliggende sag fastslog Retten i den appellerede doms præmis 72, at Rådet havde baseret sig på tilstedeværelsen af afgørelser, som det anså for afgørelser fra en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931, herunder Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001. Med henblik herpå opregnede Retten indledningsvis de af Rådet anførte seriøse og troværdige beviser og indicier, som de nationale myndigheder havde anset for at være pålidelige, og som omfattede terrorangreb, som PKK var blevet tilskrevet siden 1984, en terrorkampagne i begyndelsen af 1990'erne, herunder bortførelse af vestlige turister, angrebet mod et raffinaderi og attentater mod turistfaciliteter, der havde ført til udenlandske turisters død i årene 1993 og 1994. Retten bemærkede – ligeledes i den nævnte doms præmis 72 og i modsætning til det af appellanten hævdede – at Rådet havde anført, at selv om PKK syntes at have bragt denne kampagne til ophør i årene 1995-1999, havde organisationen fortsat truet med at angribe turistfaciliteter i denne periode. Retten bemærkede dernæst i den nævnte doms præmis 73, at det af retspraksis fremgår, at de »præcise oplysninger eller forhold«, der kræves i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4, skal vise, at der over for de berørte personer eller enheder er truffet en afgørelse af en national myndighed, der svarer til definitionen i denne bestemmelse, på en sådan måde, at disse personer eller enheder bl.a. er i stand til at identificere denne afgørelse, uden at disse oplysninger eller forhold imidlertid skal vedrøre afgørelsens indhold. Endelig konkluderede Retten i den nævnte doms præmis 74, at Rådet havde givet tilstrækkeligt præcise oplysninger vedrørende Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 som omhandlet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 4.

91 Det følger af det ovenstående, at Retten i den appellerede doms præmis 76 kunne fastslå, at Rådet rådede over præcise oplysninger og forhold, der fulgte af en afgørelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Da appellanten ikke har bestridt denne konklusion fra Retten og under alle omstændigheder ikke har fremlagt nogen oplysninger, der kan afkræfte den, var det med rette, at Retten fastslog, at Rådet kunne støtte sig på Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001.

92 Hvad angår argumentet om, at Retten i den appellerede doms præmis 77-83, 143, 144 og 146 med urette fastslog, at handlinger fra før 1995 gyldigt kunne tages i betragtning i forbindelse med kontrollen i henhold til artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, mens de ikke kunne tages i betragtning inden for rammerne af denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4, skal der sondres mellem på den ene side de i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 4, fastsatte krav vedrørende den oprindelige opførelse af en person eller enhed for så vidt angår bl.a. betingelserne om tidsmæssig afstand og på den anden side de krav vedrørende definitionen af begrebet »terrorhandling«, som er indeholdt i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3.

93 Den oprindelige opførelse af en person eller enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931 kræver nemlig, at de handlinger, som en sådan afgørelse er støttet på, er tilstrækkeligt nylige, navnlig henset til formålet med denne bestemmelse, med hvilken det – således som det er blevet anført i nærværende doms præmis 88 – tilsigtes at beskytte de berørte personer eller enheder.

94 Den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, begrænser sig derimod til at fastsætte definitionen af begrebet »terrorhandling« i denne fælles holdnings forstand. I denne forbindelse kan Rådet tage hensyn til andre ældre forhold, der kan være relevante med henblik på at vurdere historikken for og omfanget af den pågældende persons eller enheds terroraktiviteter i denne bestemmelses forstand.

95 Det følger heraf, at Retten i den foreliggende sag med rette kunne tage hensyn til handlinger fra før 1995, der fandt sted i 1990, 1993 og 1994, med henblik på at fastslå den terroristiske karakter af de mål, der blev forfulgt med de handlinger, som appellanten blev tilskrevet, i henhold til artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931, og at det ligeledes var med rette, at Retten fastslog, at den »tidsmæssige afstand« på ca. to år mellem de sidste forhold, der blev taget i betragtning, og som fandt sted i 1999, og Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 ikke kunne anses for at være for stor, hvorfor denne afgørelse kunne anses for en afgørelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4.

96 Hvad angår den af Retten i den appellerede doms præmis 81 foretagne henvisning til en tidsmæssig afstand på mindre end fem år, for så vidt som den kun tog hensyn til de sidste forhold, hvorpå Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 var støttet, skal det bemærkes, at Retten henviste til denne frist på fem år ved at citere en retspraksis, hvorefter en frist på fem år ikke er for stor. Det fremgår imidlertid på ingen måde af den appellerede dom, at Retten ved den foretagne henvisning til denne frist på fem år var af den opfattelse, at de øvrige forhold, der er anført i Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, var for gamle til at blive taget i betragtning. Appellantens argument udspringer af en urigtig læsning af den nævnte dom og skal derfor forkastes.

97 Hvad for det andet angår argumentet om, at Retten med urette konkluderede, at truslerne om angreb mod tyrkiske turistfaciliteter opfyldte de i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931 fastsatte kriterier, skal dette ligeledes forkastes.

98 Det fremgår nemlig af den nævnte bestemmelse, at den i litra i) udtrykkeligt henviser til »fremsættelse af trusler om at ville udvise en af de under litra a) til h) nævnte adfærdsformer«, såsom legemsindgreb eller massive ødelæggelser.

99 Den omstændighed, at der foreligger trusler om at ville udvise en af de under litra a)-h) nævnte adfærdsformer, er derfor tilstrækkelig til at begrunde en indefrysning af midler, og den omstændighed, at PKK havde bragt sine angrebskampagner mellem 1995 og 1999 til ophør, er uden betydning for kvalificeringen af truslerne som værende en terrorhandling.

100 Retten konkluderede således med rette, at den omstændighed, at der ikke var blevet begået angreb i en bestemt periode, ikke forhindrede, at trusler om angreb fortsat kunne foreligge, og at disse i så fald ville udgøre terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931.

101 Hvad angår appellantens argument vedrørende forskellene mellem definitionen af terrorhandling i Det Forenede Kongeriges lovgivning og den definition, som er indeholdt i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 144 fastslog, at den omstændighed, at kriteriet om alvorsgrad i Det Forenede Kongeriges lovgivning er knyttet til »midlerne«, mens det i denne fælles holdning er knyttet til »formålene«, er uden betydning.

102 I denne henseende følger det af nærværende doms præmis 73, at de formål, som er opregnet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, nr. i)-iii), i fælles holdning 2001/931, er af rent funktionel karakter og gør det muligt at karakterisere de handlinger, der er omhandlet i denne fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, litra a)-k), som værende terrorhandlinger. Rettens ræsonnement er derfor ikke behæftet med nogen uoverensstemmelse, eftersom såvel EU-retten som Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 anvender en totrinsdefinition af terrorhandlinger ved at definere dem både ud fra de formål, der forfølges, og ud fra de midler, der anvendes til disse formål.

103 Det andet anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

104 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 182-188 og 191-203 med urette fastslog, at den af Rådet foretagne fornyede gennemgang for så vidt angår gennemførelsesforordningerne af 2015-2017 og afgørelserne af 2019 opfyldte de betingelser, der kræves i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931.

105 Appellanten har anført, at Retten fastslog, at der var gået lang tid mellem vedtagelsen af Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 og vedtagelsen af retsakterne af 2014, og at flere begivenheder, der markerede en ændring af omstændighederne, var indtrådt i den periode, således at Rådet havde tilsidesat sin pligt til at ajourføre sin vurdering af risikoen for involvering i terrorisme i 2014. Appellanten er af den opfattelse, at Retten skulle være nået frem til den samme konklusion for så vidt angår gennemførelsesforordningerne af 2015-2017 og afgørelserne af 2019.

106 Appellanten har under henvisning til de forklaringer, som organisationen har fremsat inden for rammerne af det andet anbringende, anført, at Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001 ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 1, stk. 4, i fælles holdning 2001/931. Appellanten er ligeledes af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 185 med urette fastslog, at Rådet havde kunnet støtte sig på angrebet mod en byggeplads for en ny militær forpost i Tyrkiet i maj 2014 og kvalificere dette angreb som en terrorhandling. En sådan handling udgør nemlig et typisk eksempel på en handling, som appellanten ikke kan beskyldes for at have begået i terrorøjemed, eftersom den var et direkte svar på den tyrkiske regerings tilsidesættelse af fredsforhandlingerne og i henhold til den humanitære folkeret må anses for at være en lovlig militær handling.

107 Selv hvis Domstolen måtte fastslå, at Retten ikke begik en fejl ved fortolkningen af artikel 1, stk. 3 og 4, i fælles holdning 2001/931 for så vidt angår Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, har appellanten gjort gældende, at det nævnte angreb – henset til den markant anderledes karakter af

det angreb, der blev begået i maj 2014, sammenlignet med de hændelser, som blev fremført i forbindelse med denne afgørelse – ikke gjorde det muligt i tilstrækkelig grad at godtgøre, at der fortsat forelå en risiko for terrorhandlinger.

108 Eftersom appellantens situation udviklede sig radikalt i løbet af de 16 år, der fulgte efter anholdelsen i 1999 af Abdullah Öcalan, som var grundlægger og leder af PKK, kan det nemlig ikke lægges til grund, at det nævnte angreb mod en tyrkisk militær forpost, der var under opførelse i strid med fredsforhandlingerne, svarede til truslen om angreb mod tyrkiske turistfaciliteter i løbet af 1990'erne.

109 Hvad angår hændelsen af 23. oktober 2017, hvor et militærkøretøj blev angrebet, har appellanten gjort gældende, at det var med urette, at Retten i forbindelse med kvalificeringen af denne hændelse som en terrorhandling i den appellerede doms præmis 191 fastslog, at det var uden betydning, at denne handling fandt sted inden for rammerne af den væbnede konflikt mellem PKK og Republikken Tyrkiet, selv om det klart fremgår af det første anbringende, at en nødvendig og forholdsmæssig militær operation ikke kan anses for at have et terrorformål.

110 Ved i den appellerede doms præmis 198-200 i det væsentlige at fastslå, at fortsættelsen af den væbnede konflikt gjorde det muligt for Rådet at lægge til grund, at der fortsat bestod en risiko for terrorhandlinger, så Retten bort fra den rolle, som Republikken Tyrkiet spillede, mens PKK i væsentlig grad havde ændret sin modus operandi.

111 Rådet er, støttet af Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen, af den opfattelse, at det tredje anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

112 Det skal bemærkes, at Rådet i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 kan opretholde den pågældende person eller enhed på en liste om indefrysning af midler, såfremt det når frem til den konklusion, at risikoen for, at vedkommende er involveret i de terroraktiviteter, der begrundede dennes oprindelige opførelse på listen, fortsat foreligger (dom af 10.9.2020, Hamas mod Rådet, C-386/19 P, EU:C:2020:691, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

113 Det eneste relevante spørgsmål med henblik på at vurdere, hvorvidt en sådan opretholdelse er hensigtsmæssig, er principielt, om den faktuelle situation har ændret sig på en sådan måde siden den pågældende opførelse eller siden den foregående fornyede gennemgang, at den ikke længere tillader at drage den samme konklusion angående denne risiko (jf. i denne retning dom af 26.7.2017, Rådet mod LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, præmis 46).

114 Den fortsatte tilstedeværelse af en sådan risiko kan bl.a. godtgøres ved en henvisning til den nationale afgørelse, der begrundede den oprindelige opførelse, når denne afgørelse for nylig har været genstand for en fornyet gennemgang, efter hvilken det blev konkluderet, at opretholdelsen heraf er begrundet som følge af nylige hændelser, der viser, at den pågældende person eller organisation fortsat er involveret i terroraktiviteter. En sådan fornyet gennemgang har nemlig til formål at sikre, at Rådets afgørelse træffes på et tilstrækkeligt faktuelt grundlag, som gør det muligt for Rådet at konkludere, at der foreligger en sådan risiko (dom af 10.9.2020, Hamas mod Rådet, C-386/19 P, EU:C:2020:691, præmis 39).

115 I forbindelse med kontrollen af, om risikoen for den pågældende persons, gruppes eller enheds involvering i terroraktiviteter fortsat foreligger, skal der ud over den videre skæbne for den nationale afgørelse, der har tjent som grundlag for den oprindelige opførelse af denne person, denne gruppe eller denne enhed på listen om indefrysning af midler, bl.a. tages hensyn til nyere faktiske forhold, som godtgør, at risikoen fortsat foreligger (dom af 10.9.2020, Hamas mod Rådet, C-122/19 P, EU:C:2020:690, præmis 38).

116 I den foreliggende sag afveg Retten ikke fra denne retspraksis.

117 I denne henseende skal det for det første fastslås, at appellantens argumenter med henblik på at anfægte, at angrebet mod en byggeplads for en ny militær forpost i Tyrkiet i maj 2014 og angrebet mod et militærkøretøj den 23. oktober 2017 er blevet kvalificeret som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, er uden betydning i forbindelse med den fornyede gennemgang, der foretages i henhold til denne fælles holdnings artikel 1, stk. 6, og skal forkastes på grundlag af den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 112. For at opretholde opførelsen af en person eller en enhed på listen om indefrysning af midler skal Rådet nemlig ikke godtgøre, at denne person eller denne enhed har begået en terrorhandling som omhandlet i den nævnte fælles holdnings artikel 1, stk. 3, første afsnit, men alene, at risikoen for, at den pågældende er involveret i terroraktiviteter, fortsat foreligger.

118 For det andet skal appellantens argumenter om, at de handlinger, som Rådet støttede sig på i forbindelse med sin fornyede gennemgang af, om risikoen for PKK's involvering i terrorisme fortsat bestod, ikke i tilstrækkelig grad godtgør, at denne risiko foreligger, eftersom disse handlinger er væsentligt anderledes, og eftersom organisationens situation har ændret sig radikalt, da den nu er fortaler for fredelige løsninger, ligeledes forkastes.

119 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at argumentet om, at det angreb mod en byggeplads for en ny militær forpost i Tyrkiet, der fandt sted i maj 2014, var berettiget, skal afvises. Ved at begrænse sig til at henvise til, at der foreligger en væbnet konflikt, som angiveligt kan begrunde den begåede handling, som appellanten mener har en væsentlig anden karakter end karakteren af de hændelser, der er nævnt i Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, og ved at gøre gældende, at denne handling var en direkte reaktion på den tyrkiske regerings tilsidesættelse af fredsforhandlingerne, har appellanten nemlig ikke påberåbt sig en retlig fejl, som Retten måtte have begået, men anmodet Domstolen om at sætte sin egen vurdering af dette bevis i stedet for Rettens.

120 Det fremgår af artikel 256, stk. 1, TEUF og af artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at tage stilling til beviserne. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og beviser er ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (kendelse af 27.1.2022, FT m.fl. mod Kommissionen, C-518/21 P, EU:C:2022:70, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis).

121 Hvad for det andet angår appellantens argument om, at hændelsen af 23. oktober 2017 skal anses for at være en åbenbart nødvendig og forholdsmæssig militær manøvre, skal dette forkastes som ugrundet.

122 Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 191, har appellanten hverken bestridt, at dette militærangreb faktisk fandt sted, eller den omstændighed, at dette angreb kan tilskrives organisationen, eftersom denne har anført, at angrebet blev udført som led i den væbnede konflikt mellem organisationen og Republikken Tyrkiet.

123 Det skal derfor fastslås, at appellanten inden for rammerne af det tredje appelanbringende ikke har fremført nogen argumentation, der kan rejse tvivl om Rettens retlige vurdering, hvorefter disse handlinger, hvis rigtighed ikke er blevet anfægtet, gjorde det muligt for Rådet gyldigt at ajourføre sin vurdering af risikoen for appellantens involvering i terrorisme.

124 Følgelig skal det tredje anbringende delvist afvises, delvis forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

125 Med det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 207-215 begik en fejl ved fortolkningen af proportionalitetsprincippet.

126 Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 211-213 tilsidesatte proportionalitetsprincippet, som indebærer, at EU-institutionernes retsakter ikke må gå videre, end hvad der er passende og nødvendigt for gennemførelsen af de formål, der lovligt forfølges med den omhandlede lovgivning, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning vælges, og byrderne må herved ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. i denne retning dom af 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, præmis 50).

127 Ved at fastslå, at en fredelig og demokratisk løsning på konflikten var uden relevans, modsatte Retten sig endvidere den konstatering, der blev foretaget i den appellerede doms præmis 198, og hvorefter Rådet med rette havde fundet, at der ikke var sket nogen ændring af omstændighederne i løbet af 2019. Hvis det i forbindelse med den fornyede gennemgang i henhold til artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 blev anset for relevant at tilstræbe en fredelig løsning, er appellanten af den opfattelse, at det samme bør gælde for proportionalitetsundersøgelsen, så meget desto mere som det endelige mål med en væbnet konflikt er et folks selvbestemmelse. Selv om dette argument ikke måtte kunne tiltrædes inden for rammerne af det første anbringende, skal det tages til følge i forbindelse med behandlingen af det fjerde anbringende, som vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

128 Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 207, forfølger de omtvistede retsakter et mål af almen interesse, som er at bidrage til den internationale fred og sikkerhed. Opretholdelsen af PKK's opførelse på de omtvistede lister udgør imidlertid reelt en hindring for fredsprocessen, således at de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i disse retsakter, skal anses for at være uegnede i forhold til de forfulgte mål.

129 For det andet foretog Retten ikke – eftersom den begrænsede sig til at gennemføre en restriktiv behandling af det formål, der forfølges med de omtvistede retsakter – i den appellerede doms præmis 206-215 en korrekt efterprøvelse af, om de forvoldte ulemper, som også omfatter de forudsigelige følger (jf. i denne retning dom af 12.3.2019, Tjebbes m.fl., C-221/17, EU:C:2019:189, præmis 40), ikke er uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål. Det kan nemlig ikke tiltrædes,

at der ved afgørelsen af, om de af en retsakt forvoldte ulemper ikke er uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål, kun bliver taget hensyn til de specifikke formål med denne retsakt og ikke til de forudsigelige følger heraf.

130 I denne sammenhæng har appellanten anført, at selv om Rådet ikke kan tage hensyn til hver enkelt mulig følge af en retsakt, var institutionen i den foreliggende sag – om ikke andet så på grund af det annullationssøgsmål, der blev anlagt den 1. maj 2014 i sagen PKK mod Rådet (T-316/2014) – bekendt med de omtvistede retsakters virkninger for kurderne, således at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 212 og 213 at fastslå, at disse virkninger var irrelevante.

131 Rådet er, støttet af Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen, af den opfattelse, at det fjerde anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

132 Indledningsvis skal det fastslås, at det fjerde anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appellanten har begrænset sig til at henvise til det endelige mål med de restriktive foranstaltninger, nemlig bevarelse af freden og styrkelse af den internationale sikkerhed som omhandlet i artikel 21, stk. 2, litra c), TEU, og har gjort gældende – ved at gentage de i første instans fremførte argumenter – at opretholdelsen af opførelsen af PKK på de omtvistede lister hindrer fredsprocessen og har konsekvenser for kurderne, eftersom det endelige mål med den væbnede konflikt, som PKK er involveret i, er det kurdiske folks selvbestemmelse. I denne henseende har appellen nemlig reelt kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande efterprøves på ny, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence i forbindelse med en appelsag.

133 Dernæst har PKK på ingen måde underbygget sit klagepunkt om, at selvbestemmelsesprincippet er relevant i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt de restriktive foranstaltninger, der er blevet truffet ved de omtvistede retsakter, er forholdsmæssige, hvorfor også dette klagepunkt skal afvises.

134 Hvad endelig angår klagepunktet om, at Retten ikke tog hensyn til målet med de pålagte restriktive foranstaltninger og så bort fra de forudsigelige følger heraf, idet den undlod at afgøre, om de forvoldte ulemper stod i misforhold til det forfulgte mål, skal det bemærkes, at for så vidt angår domstolsprøvelsen af overholdelsen af proportionalitetsprincippet kan en vedtaget foranstaltning kun kendes ulovlig, såfremt denne foranstaltning er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som den kompetente institution forfølger (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, Vnesheconombank mod Rådet, C-731/18 P, EU:C:2020:500, præmis 84).

135 Det skal ligeledes bemærkes, at restriktive foranstaltninger pr. definition har negative virkninger, navnlig for de enheder, som er omfattet af disse (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, Vnesheconombank mod Rådet, C-731/18 P, EU:C:2020:500, præmis 86).

136 Betydningen af det mål, der forfølges med de omtvistede retsakter, nemlig navnlig bekæmpelsen af terrorisme, som indgår i det bredere mål om opretholdelse af international fred og sikkerhed i overensstemmelse med de i artikel 21 TEU fastsatte mål for Unionens optræden udadtil, er imidlertid af en sådan art, at den kan begrunde negative følger (jf. analogt dom af 25.6.2020, Vnesheconombank mod Rådet, C-731/18 P, EU:C:2020:500, præmis 87).

137 Henset til den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 134-136, var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 209 fastslog, at for så vidt som det mål, som Rådet forfulgte med vedtagelsen af de omtvistede retsakter, bl.a. var bekæmpelse af terrorisme, opfyldte disse retsakter på sammenhængende vis dette mål og kunne under alle omstændigheder ikke anses for at være åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til det nævnte mål.

138 Da appellanten ikke har fremført noget retligt relevant argument til støtte for det nævnte klagepunkt, må det forkastes.

139 Det følger heraf, at det fjerde anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det femte anbringende

Parternes argumenter

140 Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 221-238 fastslog, at Rådet havde opfyldt sin begrundelsespligt, selv om det – som anført i de foregående anbringender i nærværende appel – ikke klart fremgår af begrundelserne til de omtvistede retsakter, at de begivenheder, der fandt sted mellem 2015 og 2019, og som blev påberåbt i forbindelse med Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, faktisk underbygger denne afgørelse.

141 Efter appellantens opfattelse var det med urette, at Retten fastslog, at Rådet havde opfyldt sin begrundelsespligt. Rådet tog nemlig ikke hensyn til målet om selvbestemmelse og den sammenhæng, hvori den væbnede konflikt indgår. Rådet støttede sig med urette på de hændelser, der er omhandlet i Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001. I forbindelse med den fornyede gennemgang kvalificerede Rådet med urette de hændelser, der er nævnt i de omtvistede retsakter, som terrorhandlinger uden i tilstrækkelig grad at anføre grundene til, at den omstændighed, at der foreligger en militæroperation, kan godtgøre, at der fortsat består en risiko for involvering i terroraktiviteter. Rådet gav ikke en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor de omtvistede retsakter skulle anses for at være forholdsmæssige, skønt institutionen var blevet oplyst om de følger, som opførelsen af PKK på de omtvistede lister kunne have for freden og for kurdernes og deres tilhængeres situation.

142 Appellanten er desuden af den opfattelse, at Retten begik en fejl, da den i den appellerede doms præmis 232-238 fastslog, at eftersom de vedrørte spørgsmålet om rigtigheden af begrundelsen, skulle de argumenter, der var blevet fremført for at bevise, at Rådet havde tilsidesat sin begrundelsespligt ved ikke at kontrollere, om de hændelser, som de nationale myndigheder havde undersøgt, kunne kvalificeres som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, og ved ikke at godtgøre relevansen af Det Forenede Kongeriges afgørelser i forhold til denne fælles holdnings artikel 1, stk. 4 og 6, forkastes. Denne kontrol vedrører ikke kun grundlaget for begrundelsen, men også selve begrundelsespligten.

143 Rådet er, støttet af Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Kommissionen, af den opfattelse, at det femte anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

144 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det femte anbringende kan antages til realitetsbehandling, skal det fastslås, at appellanten ved at rette sine klagepunkter mod den appellerede doms præmis 221-238 hverken klart har angivet de passager, som organisationen anser for at være behæftet med en retlig fejl – med undtagelse af de klagepunkter, der er rettet mod den nævnte doms præmis 232-238 – eller de retlige argumenter, som denne organisation har fremført til støtte for sit standpunkt. Navnlig har appellanten ikke præciseret, på hvilken måde den praksis fra Domstolen, hvortil Retten henviste, er ukorrekt. Appellantens argumenter har således til formål at opnå en simpel fornyet prøvelse af de i stævningen for Retten fremsatte påstande i stedet for at være rettet mod den appellerede dom med henblik på at gøre det muligt for Domstolen at udøve sin prøvelse (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 48).

145 Med visse af de argumenter, som appellanten har fremført inden for rammerne af dette anbringende, tilsigtes det nemlig i realiteten ikke at anfægte Rettens vurdering af begrundelsen til de omtvistede retsakter, men Rettens bedømmelse af spørgsmålet om, hvorvidt de omhandlede restriktive foranstaltninger er egnede til at opfylde deres mål. Disse argumenter – der vedrører målet om selvbestemmelse og den sammenhæng, hvori den væbnede konflikt indgår, de hændelser, som er omhandlet i Det Forenede Kongeriges afgørelse af 2001, kvalificeringen af de i de omtvistede retsakter omhandlede hændelser som terrorhandlinger samt grundene til, at de omtvistede retsakter skal anses for at være forholdsmæssige – henhører imidlertid under de øvrige appelanbringender, hvortil appellanten i øvrigt udtrykkeligt har henvist, og som ikke er blevet tiltrådt. De er derfor irrelevante inden for rammerne af det femte anbringende, der vedrører en utilstrækkelig begrundelse.

146 Det skal ligeledes bemærkes, at begrundelsen til en retsakt udstedt af Rådet, hvorved der foreskrives en restriktiv foranstaltning, skal angive – således som Retten med rette anførte i den appellerede doms præmis 216 – de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse finder, at den berørte bør være omfattet af en sådan foranstaltning (jf. i denne retning dom af 22.4.2021, Rådet mod PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

147 Således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 217, skal den begrundelse, der kræves i henhold til artikel 296 TEUF, imidlertid tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori retsakten er blevet vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, de anførte grundes art og den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet om, hvorvidt en begrundelse er tilstrækkelig, ikke blot skal vurderes i forhold til dens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, der gælder på det pågældende område. En retsakt, der er bebyrdende, er følgelig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (dom af 22.4.2021, Rådet mod PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

148 Hvad nærmere bestemt angår retsakter om opretholdelse af opførelsen af en person eller en enhed på listen om indefrysning af midler er Rådet forpligtet til at undersøge, om den faktuelle situation har ændret sig på en sådan måde siden den oprindelige opførelse eller siden den foregående fornyede gennemgang, at den ikke længere tillader at drage den samme konklusion angående denne persons eller denne enheds involvering i terroraktiviteter (jf. i denne retning dom af 22.4.2021, Rådet mod PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

149 I denne henseende skal det præciseres, at Unionens retsinstanser for så vidt angår sådanne retsakter skal efterprøve dels, om den i artikel 296 TEUF fastsatte begrundelsespligt er overholdt, og dermed om den anførte begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret, hvilket Retten i øvrigt anførte i den appellerede doms præmis 218, dels om denne begrundelse er understøttet, hvilket indebærer, at disse retsinstanser i forbindelse med efterprøvelsen af denne begrundelses materielle lovlighed sikrer sig, at disse retsakter er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag, og foretager en vurdering af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen til de nævnte retsakter (dom af 22.4.2021, Rådet mod PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

150 Når dette er sagt, er spørgsmålet om begrundelsen, der vedrører en væsentlig formforskrift, forskelligt fra spørgsmålet om beviset for den hævdede adfærd, som vedrører den pågældende retsakts materielle lovlighed og indebærer en undersøgelse af de faktiske forhold, der er nævnt i denne retsakt, samt kvalificeringen af disse forhold som elementer, der begrunder anvendelsen af restriktive foranstaltninger over for den pågældende person (dom af 22.4.2021, Rådet mod PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

151 I denne henseende var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 236 fastslog, at spørgsmålet om, hvorvidt Rådet havde overholdt sin forpligtelse til at kontrollere, om de forhold, som de nationale myndigheder havde lagt til grund, kunne kvalificeres som terrorhandlinger som omhandlet i artikel 1, stk. 3, første afsnit, i fælles holdning 2001/931, var blevet behandlet som svar på anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af denne bestemmelse.

152 Det følger af det ovenstående, at de argumenter, hvormed det tilsigtes at bestride rigtigheden af de nævnte faktiske omstændigheder, inden for rammerne af det femte anbringende vedrørende en utilstrækkelig begrundelse er uden relevans, således at dette anbringende skal afvises og under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

153 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at eftersom ingen af anbringenderne er blevet taget til følge, bør appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

154 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

155 Da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da ingen af appellantens anbringender er blevet taget til følge, bør det pålægges appellanten at bære sine egne omkostninger og betale de af Rådet afholdte omkostninger.

156 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, som i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen, Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene, der har deltaget i sagen for Domstolen, bør følgelig bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Syvende Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Kurdistan Workers' Party (PKK) bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.

3) Europa-Kommissionen, Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene bærer hver deres egne omkostninger.

Underskrifter